

Косйо. — Ти разбра, че аз съм мило нещо. . .

Калина. — Не само мило нещо, овчарйо, а нещо по-скъпо: аз къде не ходих; какво не изпитах и намерих. . . .
Ех. . . . (млъква с просълзени очи)

Косйо. — Какво намери, Калино?

Калина. — Че ти си безцен камък, овчарйо.

Косйо. — (поласкан) Тжй!

Калина. — И че само ти си човека, който ме обичаше и само с теб живота мога сподели.

Мълчание.

Калина. — Защо замлъча?

Косйо. — Мислиш ли, че не е късно, Калино?

Мълчание.

Чува се тъжната песен на гусларя.

Калина. — (с просветление) Никога късно не бива, когато устата могат приказка да кажат и умът мисъл за себе си в себе намери. . .

Косйо. — (болно) Калино, Калино: Седем тъжни години аз мъртав съм бил за себе — и сега в себе си невярвам.

Калина. — (самоуверена) А аз седем години дирих себе си — и най-подир, когато всичко през ум прекарах, открих. . .

Косйо. — Какво откри?

Калина. — Че съм си гонила сенката.

Косйо. — (наранено) Тжй. . . Тжй. . . Ти сенката си, аз тебе. . . . И неможахме, както му е реда. . . .

Мълчание.

Калина. — (жегната от неговите думи оборва глава.)

Косйо. — А Гайчо сега къде е?

Калина. — Щом му заякнаха краката и по баща си се запиля.

Косйо. — И сега ти си самичка?

Калина. — Не. . .

Косйо (жегнат) Кой е с теб?

Калина. — Верното сърдце на оногова, който по цели нощи ми свиреше с кавала от калето. . . .

Косйо. — (като мисли. Измъчен). Какво те накара Калино да ме подиряш?

Калина. (Колебае се какво да каже и едва отвърща) Кое ли?

Косйо. — Аз питам.

Калина. — Боли ме като си помисля.

Косйо. — Аз искам да знам кое ти обжрна сърдцето. . . . защото аз много се измъчих, Калино; аз теглила претеглих. . .